

mellem Brøde og Straf, og man finder det i Motiverne til Forordningen af 4. Oktober 1833, der taler om at formilde Straffene for Mord, „for saa vidt de taale Formildelse“. Det er overhovedet det Synspunkt, som ligger til Grund for hele denne Bevægelse, at man vil gøre Straffene saa milde, som man paa nogen Maade kan forsvare. Det er altsaa en Bevægelse, der er begyndt i Begyndelsen af forrige Aarhundrede og fortsat indtil dette Øjeblik.

Men nu — og det forekommer mig at være det ikke mindst interessante ved dette Lovforslag — staar vi, saa vidt jeg kan se, ved Begyndelsen af en opadgaaende Kurve, i hvert Fald paa visse Punkter. Det Lovforslag, vi nu staar overfor, giver paa visse Punkter Adgang til en Reaktion overfor Forbrydelserne, som i og for sig er langt kraftigere end den, Straffeloven af 1866 paa de samme Punkter giver. Det vil maaske herimod blive sagt, at det gælder ikke for Straffenes Vedkommende; men den Kendsgerning, man her efter min Opfattelse bør fæstne sig ved, er jo dog, at for den, der rammes, er det en Frihedsberøvelse, enten vi andre saa kalder det Straf eller Sikkerhedsforvaring, eller hvad vi nu kalder det. Naar jeg taler om: at kalde, skal heri naturligvis ikke ligge en Benægtelse af, at der virkelig er Forskel ogsaa i Behandlingen, men jeg vil kun fremhæve, hvorledes det vil kunne komme til at tage sig ud for den, som rammes.

Jeg vil gerne have Lov at illustrere denne Udvikling ved at nævne et Eksempel paa, hvorledes Gentagelsesvirkningen for en saa uhyre almindelig Forbrydelse som Tyveri stiller sig fra 1789 og til nu. I Forordningen af 1789 — den, som taler om det rimelige Forhold mellem Brøde og Straf — straffes tredie Gang begaaet Tyveri ubetinget med Strafarbejde for Livstid, og første Gang begaaet Hestetyveri straffes paa samme Maade. Der er jo dér en meget interessant Forskel, som viser, at man allerede den Gang havde Blikket aabent for det samme, som det ærede Medlem Hr. Rytter nu gjorde sig til Talsmand for ved Marktyveri. Altsaa tredie Gang var man hjemfalden til Strafarbejde for Livstid. Ved Forordningen af 11. April 1840 bliver det til, at man først femte Gang er ubetinget hjemfalden til Strafarbejde for Livstid, medens man den fjerde Gang, man begaar et Tyveri, kan straffes med fra 8 Aar indtil Livstid, dog gælder de 8 Aar kun, naar det er under formildende Omstændigheder, og det ikke er alt for betydelige Ting, det drejer sig om. Loven af 1866 siger, at

stjæler nogen fjerde Gang eller oftere, straffes han med Strafarbejde fra 1 Aar til 16 Aar, og det kan stige til Livstid. Det vil sige, at Minimum for det fjerde Gang begaaede Tyveri er gaaet ned fra 8 Aar til 1 Aar; det er jo særlig Minimum, der i denne Forbindelse har Interesse, saa længe man har at gøre med de fuldkomne tidsbestemte Straffe.

Naar vi nu sammenligner dette med Forslaget, vil man se, at efter § 284 er det muligt — det er formelt muligt — i og for sig at straffe Tyveri, der begaas fjerde Gang, med kun 14 Dage, det kan stige til 2 Aar, men i graverende Tilfælde kan det stige til 8 Aar, og saa vidt jeg forstaaer, kan man, naar det er vanemæssigt, erhvervsmæssigt, komme helt op paa 16 Aar. Men der er det interessante ved Forslaget, at Sikkerhedsforvaring kan bruges, allerede naar man stjæler tredie Gang og tidligere har været straffet med 2 Aars Tugthus eller Fængsel, altsaa er dømt to Gange, saa kan man komme op paa Sikkerhedsforvaring, altsaa paa en Frihedsberøvelse af indtil 16 Aar. Det var det, jeg tænkte paa, naar jeg før sagde, at vi her staar ved Begyndelsen til en opadgaaende Kurve.

Jeg har nævnt dette for at fremhæve, at for mig er der langt mindre Grund til at juble over den Udvikling, vi har gennemgaaet, end der er til med stor Bekymring at erkende, at vi i Grunden kun er kommet meget lidt videre. Trods alt indgaaende Studium, trods al bedre Forstaaelse af Aarsagerne maa vi erkende, at det, som er Straffelovens Hovedformaal, Kriminalitetens Bekæmpelse, er et Formaal, som endnu er saare langt fra at være naaet, og jeg maa sige ganske ærligt, at jeg har ikke nogen Tro til, at et socialistisk Samfund vil blive bedre stillet i den Henseende. Jeg siger dette, fordi der i den højtærede Justitsministers Tale paa et enkelt Punkt lyste en lille Haabets Straale, om jeg saa maa sige, thi ogsaa den højtærede Justitsminister erkender dog vistnok, at vi har saare langt igen, inden vi kan sige, at vi staar med blot nogenlunde tilfredsstillende Resultater i Kampen mod Kriminaliteten; det gælder ikke mindst Børnekriminaliteten, og det gælder i meget høj Grad Recidivisterne, dem, som falder tilbage.

Jeg vil have Lov at sige som min Mening, at kan det lykkes os at skabe en Lov, som for vor Tid er en lige saa udmærket Lov, som Loven af 1866 var det for sin Tid, saa har vi al mulig Grund til at være ikke blot glade, men stolte. Paa Forhaand er Chancerne, naar man sammenligner de to Be-